

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa Diecezji E.
przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Kultury i Dziedzictwa Narodowego
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie powoda Parafii (...)
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 20 maja 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza na rzecz Skarbu Państwa Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 3600,- (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Skarżąca wskazuje na istnienie pięciu zagadnień prawnych, potrzebę wykładni art. L p.w.k.c. przy czym we wniosku podnosi, że wywołuje on poważne rozbieżności w orzecznictwie, zaś w uzasadnieniu wniosku stwierdza, że budzi poważne wątpliwości oraz na oczywistą zasadność skargi wynikającą z faktu nieuwzględnienia przez Sąd drugiej instancji zarzutu dotyczącego naruszenia art. 233 bez żadnego określenia aktu prawnego, w którym ten przepis jest zamieszczony.

Przesłanką przyjęcia skargi z uwagi na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Przyjmując, że skarżąca wskazuje na art. 233 § 1 k.p.c., nie sposób

wywieść z uzasadnienia wniosku, czy zarzuca jego naruszenie przez Sąd drugiej instancji wskutek odmowy przyjęcia zasadności zarzutu jego naruszenia przez Sąd Okręgowy, co byłoby w świetle art. 398³ § 3 k.p.c. niedopuszczalne, czy zarzucając „fakt nieuwzględnienia” w istocie zarzuca nierozpoznanie zarzutu apelacyjnego bez wskazania na art. 378 lub 382 k.p.c. Brak jakichkolwiek argumentów w tym zakresie oraz w zakresie wpływu zarzucanego uchybienia na treść zaskarżonego orzeczenia wyklucza przyjęcie, że nastąpiła kwalifikowana postać naruszenia przepisów prawa mająca charakter oczywisty i widoczny *prima facie*.

Zarówno treść przedstawionych zagadnień prawnego, jak i argumentacja powołana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiła omawiana przesłanka. Sformułowane zagadnienie prawne powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia, a do takiego rezultatu zmierza wniosek w tym zakresie. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie brak pogłębionych wywodów prawnych uzasadniających istnienie w sprawie istotnych zagadnień prawnych, a więc zagadnień cechujących się nowością oraz dotychczas niewyjaśnionych i nierozwiązanych w orzecznictwie. Skarżąca ograniczyła się do wskazania bądź na ich znaczenie dla bliżej niesprecyzowanych innych przypadków umów zawieranych przed wejściem w życie kodeksu cywilnego lub dla obrotu gospodarczego, bądź do lakonicznego przedstawienia własnych wątpliwości, którym nie sposób przyznać charakteru uniwersalnego. Potrzebę wykładni art. L p.w.k.c. skarżąca upatruje w potrzebie ustalenia czy znajdzie on zastosowanie do umowy stanowiącej przedmiot sporu w tej sprawie, a więc zmierza do oceny prawidłowości zastosowania prawa. Stopień ogólności argumentów przedstawionych w krótkim wywodzie nie wykazuje, że przepis ten budzi poważne wątpliwości, a więc nie wątpliwości zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy a wątpliwości kwalifikowane, wynikające z rozbieżnej jego wykładni przez judykaturę i doktrynę. O rozbieżności orzecznictwa Sądu Najwyższego nie świadczy również wybiórcze przytoczenie fragmentów dwóch

orzeczeń. W rezultacie brak przesłanek do stwierdzenia, że istotnie takie wątpliwości lub rozbieżność zachodzą. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębnie konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 108 § 1 i 99 k.p.c. oraz § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015, poz. 1800).

jw

r.g.